

Mikó F. László

Gepárdok és gazellák

(Juli Zeh-nek)

A gepárd a leggyorsabb szárazföldi emlős. Maximális sebessége egyes kutatások szerint rövid távon eléri a 110–120 km/óra sebességet, mások szerint viszont csak a 93 km/órát. A gepárd nagyon izmos, bár a teste karcsúnak és törékenynek tűnik. Mellkasa domború, míg a hasa mélyen behúzott.

A gazella az antilopformák alcsaládjába tartozó nem. A magyar nyelvben más, kisebb termetű és kecses antilopfajokat is gazellának neveznek. A gazella szó arab eredetű, eredetileg gazál. A szó egyébként az „udvarolni”, „szerelmesnek mutatkozni” jelentésű igével rokon, ami nem meglepő: az arab kultúrában a gazellák voltak a kecsesség és szépség megtestesítői, a nőket gazellákhoz hasonlítani rendkívüli bókknak számított. A gazella sebessége rövid távon, futva 97 km/óra.

(Wikipedia)

A gazellának van tehát esélye a gepárral szemben. Rövid távon. Elvileg...

Két gepárd heverészett az éles kis köveken a vízparton. Nem mozdultak. Talán csak néha, egy kissé, amikor érezték, hogy a szájukban összefut a nyál. Szemük sarkából figyelték a távolban kecsesen elnyúló gazellákat. A gazellák sem mozdultak, a vizet nézték, de azért szemmel tartották a gepárdokat. Egyikük felállt, mintha nem vette volna észre a figyelő tekinteteket, közelebb ment hozzájuk. Pimaszul közel... A gepárdok nem mozdultak.

Vajon, miért is ülünk a parton, és nézzük a fiatal nőket? Ezt kérdezte Frank, és Fred csak kis idő múlva válaszolt: – Talán, mert próbáljuk az esztétikai igényeinket kielégíteni. Mert jólesik nézni a szép, fiatal nőket, mert közben egy kicsit úgy érezzük magunkat, mintha valami csoda folytán, lehetne esélyünk, csak mi nem élünk ezzel az eséllyel. Valami ilyesmi. – Hát lehet – mondta Frank. – De azért én adnék egy esélyt egy gazellának, csak egyszer legalább. Beszélgettek. A tenger közben hullámozott, a kabócák éktelen hangosan ciripeltek, a nap hét ágra süttött, az élet szép volt. Fel-fel jött a múlt, néha elkanyarodtak ismeretlen irányokba, komoly és komolytalan témák keveredtek az otthoni aktualitásokkal. Nyaraltak. Jadriján. Fárasztó persze a nyaralás, de túl lehet élni. Frank és Fred éppen ezen voltak. Egy gyönyörű kismama állt meg egy pillanatra a kávézó terasza előtt. Nyakába borulva egy kislány, úgy másfél éves körüli. – Nézd ezt a gazellát - mondta Frank, és Fred nézte. Nézte a fiatal nő hosszú lábait, nézte a formás testet, nézte a karjait, ahogy a kis gazellát tartja, nézte a kontyba feltűzött haját, a nagyon-nagyon szép arcot, nézte, és kicsit el is szégyellte magát. – A lányom lehetne – mondta Fred. – De nem az – mondta Frank, és követte tekintetével a nőt, amint a kis betonmólóhoz megy,

a végén beszáll az aprócska motoros hajóba, egy másik gazellával, és beszáll ki tudja melyikük kisportolt párja is, hogy aztán a motoros perceken belül eltűnjön a távoli szigetek mögött. A tenger még nyugodt volt. Hajó alig. A parton csak néhány ember. Helyiek. - A horvát nők a legszebbek, pedig a magyar nőkről mondják ezt. No persze, akik mondják, a külföldi férfiak és a magyar nők – gondolta Fred. Nem messze tőlük egy víziló úszott, hátton. Frank és Fred nézték egy darabig. Gyönyörű színe volt a víznek. Türkizből ment át égszínkébe és valami nagyon mély kékbe, amit Fred még nem is látott eddig. – Jegyezd meg ezt a színt – mondta Frank, és Fred igyekezett megjegyezni.

Másnap minden ugyanúgy történt. Reggeli kávé a parton, a Caffè H2O-ban, gazellák, víziló hátúzásban, tengerkék és türkiz és mély, nagyon mély kék. Aztán napozás, úzás a sós vízben, gazellák, gepárdok, bálnák, vízilovak és cápák. Minden nap ugyanaz. Aztán egy kora reggel, Fred kiment fotózni, a hajótetetőhöz. A parton ment végig, a világítótorony irányába. Egyedül. Frank úszni ment, a teljesen sima tengerben szeretett úszni reggelente. Fred akkor vette észre a gazellát, mikor már túl közel volt ahhoz, hogy elkerülje. Belenéztek egymás szemébe. Ez is elkerülhetetlen volt. A gazella rámosolygott Fredre, és Fred visszamosolygott. Fel-emelte a fényképezőgépet, és a gazella hátra dobta hosszú haját. Fred kattintott. A gazella bólintott, és felhúzta jobb lábát a hajótesten, amihez támaszkodott, bal keze hanyagul nyugodott a csípőjén. Fred kattintott. A gazella most oldalra billentette a fejét, és hátra simította fekete haját. A bőre barna volt, mint az étcsoki, a szeme fekete, a mozdulatai olyan esztétikusak, hogy Fred arra gondolt, soha életében nem látott még ilyen csodát. Közelebb lépett a lányhoz, kattogott a gép, mellkép, portré, aztán csak a szeme, a szája...

Jules megforgatta a kereplőt, a gyöngytyúkok rikácsolni kezdtek. – Ilyenek ezek – mondta Jules és hátradőlt a lófejes lócán. Rég nem látták egymást. Fred most, hogy idekeveredett Jules pitvarába, kicsit már meg is bánta a betolakodást. Hisz Jules nem hívta őt. Jules nem hívott senkit. Élt csak úgy itt, távol a valamikori barátoktól, de távol a gyerekeitől is, és távol M-től, akit sokáig szeretett. – Visszavonultam – mondhatta volna Jules, de nem mondta. Nem mondott semmit. Fred mesélt erről-arról, régi barátot is szóba hozott, de Jules semmi érdeklődést nem mutatott. Hogy őszinték legyünk, Fred iránt se. Nem kérdezett semmit. Fred kérdéseire tűnődve válaszolt, mintha egy távoli csillagról érkeztek volna a szavai. Julest nem érdekelte semmi. Látszólag. De hát, Fred nem indulhatott ki másból, mint a lát-szatból, hisz az volt kézzelfogható: Jules érzéketlensége és érdektelensége. Aztán mikor Fred búcsúzásakor mégis csak magához húzva megpusztilta Jules szakálltalan arcát, megérezett valamit. Nem tudta pontosan beazonosítani, de mintha a halál lehelete lett volna. El is szégyellte magát, mikor a kocsiba ülve még visszaintett. Jules jól nézett ki, semmi nem mutatta, hogy esetleg bármi baja lenne. Fred még is ott érezte a száján azt a furcsa ízt, amit korábban csak azokon érzett, akik aztán nemsokára örökre elbúcsúztak tőle. Fertőtlenítőt cseppentett a tenyerére, bedörzsölte vele a száját. Kicsit jobb lett, most a fertőtlenítő ízét érezte legalább. Az az

igazság, hogy hiányzott neki Jules. Már évek óta tervezte, hogy megkeresi. Aztán mindig közbejött egy: de. Az út szinte teljesen üres volt visszafelé, Fred falujába. Mert Fred is falun élt már egy ideje. Kicsi falu volt, ahol házat bérelt, a templom szomszédságában. Szeretett itt lakni. Jules is szeretett falun, ezt azért kiszedte belőle Fred. – Talán csak a halott barátságunk szele csapott meg – gondolta Fred. Kissé megnyugodott. Hát persze, Jules mindent betett egy fiókba, gondosan bezárta, és most a kozmetikusnővel él, meg a juhaival, egy fura kakassal, meg persze a gyöngyűkokkal. Ja, és volt ott egy kutya is. Fred lekanyarodott egy földútra, megállt, nézte a lenyugvó napot. Ha csak tehetne, nézte a naplementét. Egy csoda, ahogy a nap eltűnik a horizonton. – Eseményhorizont – jutott Fred eszébe - Lemeget lassan az én napom is.

(Az eseményhorizont az általános relativitáselméletben a téridő egy olyan határfelülete, amin túli események már nincsenek hatással a megfigyelőre. Az eseményhorizont mögött elinduló fénysugarak soha nem lépik át az eseményhorizontot. A megfigyelő oldaláról rajta áthaladók pedig nem tudnak visszatérni.) Fred újra Julesre gondolt. A régi időkre. A Kis-Balatonra, mikor madarakat fotóztak, Jules szakdolgozatához. A beszélgetésekre. A hullámhosszra, amire, ha nem is egy pillanat alatt, de előbb utóbb mégis csak csatlakoztak mindketten, és onnantól már könnyű volt. Értették egymás szavait, gondolatait, szemmozdulatát. Érteni vélték a világot. Jules után minden más lett. Nem voltak már fontosak az autók, melyeket néha hajnalig szerelt Jules, Fred külföldi útjai előtt. Nem voltak már fontosak a vonatozások, a szerelmi bánatok elsírása a baráti vállakon. Mert kétségtelen, hogy Jules mellett ott volt M, akivel Fred a másodperc töredéke alatt egy húron pendült, akivel egyforma volt a tenyerük, akinek a barátságát még most is őrzi Fred. Pedig. Pedig M ritkán bukkan fel, vagy Fred bukkan fel ritkán M életében az utóbbi években. Ki tudja, miért van ez így. Ha találkozna, olyan, mintha tegnap találkoztak volna utoljára. Aztán egyre hosszabb az idő, ami egymás nélkül telik el. M hiányzik Frednek, cefetül hiányzik. Máshogyan, mint Jules. Máshogyan is gondol rá. – Hagyjuk is – gondolta Fred éppen most. - Talán a gazellákhoz kellene visszatérnem – gondolta hozzá...

A valamikori gazella a telefonját nyomkodta a fa alatt, mikor Fred odalépett hozzá. Magához ölelte. Azonnal megérezte rajta, hogy már valamit ivott. Aztán ebédelni mentek. Az étterem nem változott semmit. Japán. Vörös fények. Az egy évvel ezelőtt is kedves pincérlány. Az egyetlen magyar a csapatban. Az egyetlen régi személy, a személyzetből. Kedvesen nézett Fredre a maszk fölött. Talán túl kedvesen is. Fred hogyan is ne vette volna észre azt a kis oldalpillantást, mikor az asztalukhoz lépett. A Nő bort kért, és megkezdte a rendelést, a telefonon nyomkodva: szusik sora, grillezett lazac, rákok, gomba és egyéb finomságok. A Nő az ebéd alatt simán megivott egy kancsó bort. Vízrel persze, amivel alkalmanként Fred szertartásosan felöntötte a félig teli borospoharat. Beszélgettek. A Nő szeretne volna tudni, hogy Fred miért hagyta el fél éve egyik napról a másikra. Fred elmondta. A válasz nem elégítette ki a Nőt. Újra kérdezte. Fred újra elmondta, hogy

az elhagyást megelőző fél évben kétszer találkoztak, és hogy ezt nem lehet kapcsolatnak nevezni. A Nő mondott valamit, hogy Fred miért nem szólt, és ivott. Fred nem mondta el, hogy hát éppen ez az, az ivás, ami miatt ő sem eröltette már annak idején a találkozásokat. Megértette, hogy a Nő alkoholizmusa nem fog elmúlni. Ő pedig, Fred, nem akart egy alkoholista nőt. Ennyi. Ennyike. Közben dumáltak, viccelődtek, komolykodtak, aztán felmentek a Nőhöz egy kávéra. Fred hamar a lényegre tért volna, de a Nő már nem volt igazán magánál. Kis időt kért, amíg rendbe szedi magát... Ez nem annyira jól sikerült. Fred bánta már az egészséget. Otthagytta a Nőt, ágyba dugva... legalább. Hazafelé megint épp ment a nap lefelé. Fred megint bekanyarodott egy földútra. Nézte a napot. Aztán hányt. Magától. Hogy ő mekkora egy barom. Leült a földre, a hátát nekitámasztotta a kocsi oldalának. Csak nézett maga elé. Aztán sírt. Aztán miközben letörölte a könnyeit, érezte a kezén a Nő szagát. Odahaza beült a kádba. Megpróbálta lemosni magáról az ízeket, szagokat, emlékeket. – Szar napom volt - gondolta Fred, miközben fogat mosott. Nem nézett a tükörbe. Most nem tudta volna elviselni a saját tekintetét.

A gazella fejét a gepárd ölébe hajtva feküdt a fűvön. A gepárd a kikötőt figyelte, a vitorlásokat és a motorcsónakokat, közben egy fűszállal cirógatta a gazella nyakát. – Hogy pont itt találkozunk - gondolkodott hangosan Fred – Miért nem futottunk össze Pesten? A Fiala Lány nem nyitotta fel a szemét, úgy válaszolt: - Mert itt kellett találkoznunk. Az élet ezt akarta. Az élet nagy dolog, a legnagyobb – mondta, és magához húzta Fredet. A fényképezőgép ott hevert mellettük, a kártyán a Lány számtalan arcával, mosolyával, megállított mozdulatával. Fred szerette ezt a gépet. Sok gépe közül ez volt a kedvenc: egy Fuji. Fred szeretett fényképezni, bár sose tanult meg igazán jó képeket csinálni. A gép maga jobban érdekelte, a technika. Az a sok tudás, ami egy gépben alakot öltött. – Éhes vagyok – mondta a lány. – Reggelizzünk a városban – felelte Fred. – Előbb még ölelj meg egy kicsit – bújtt szorosabban Fredhez a Lány. A város Sibenik volt, a kikötőben a kávézó nem volt túl tiszta, de nem volt más nyitva, csak a helyiek kis helyei. Tovább mentek egy szállodához. Rendeltek. Kézfertőtlenítés, kávézás, zsemlek és vaj, narancslé, füge. – Mióta nyaralsz itt? – kérdezte Fred. – Nem nyaralok, itt élek – mondta mosolyogva a Lány. – Ne már, miért pont itt, ebben az isten háta mögötti kis nyaralófaluban? – nézett Fred a Lány szemébe. – Pont azért. Mert kicsi. Mert alig vannak itt külföldiek. Mert barátságos – mondta a Lány és megsimította Fred arcát. – Egyedül élsz? – kérdezte Fred. – Neeem, dehogy. Van egy kutyám. És van egy barátnóm is, őt már biztosan láttad: a péklány, a pék-kocsiban. – Szép lány – mondta Fred – nagyon szép. A Lány Vajat kent a zsemlére, rátett egy félbevágott fügét, bekapta. Fred tejet öntött a kávéjához, belemártott egy darabka zsemlet. – Gyerekkoromban ez volt a kedvencem – mondta, és lehunyt szemmel szájához emelte a falatot. Sokáig üldögéltek a szálloda teraszán. Sokat beszéltek, és sokat hallgattak. – Miért nem lehetett belőlünk egy pár? Pedig többször is nekifutottunk, aztán még se jött össze. Miért? – kérdezte Fred. – Nem tudom. Komolyan nem. Mindig rosszkor, rossz időben voltunk egymáshoz képest rossz helyen. Nem vehettük észre, ami a másokban zajlik,

amikor éppen nem volt velünk. Érted? – kérdezte a Lány. – Nem, nem értem, de szép – mondta Fred. A Lány megint megsimogatta Fred arcát, újabb fügés falatkát készített és falt be, aztán fizettek, és végig sétáltak a parton. – Itt ettünk a nyáron a Gyerekekkel – mutatta a Bounty-t Fred. A tulajdonosnő (valamikor igazán remek gazella) épp a padokat és az asztalokat mosta. Fred felé intett a vizesronggyal, és Fred mosolyogva intett vissza. – Ismered? – kérdezte a lány. – Csak futólag, igazán csak épp, hogy – mondta Fred, és a nyárvégi délutánra gondolt, mikor egy hétvégére lejött a tengerhez. Bejött a városba, és ugyanitt sétált, csak akkor egyedül. A parton nem volt más étterem nyitva, csak ez a snack, a Bounty. Fred leült egy padra, szemben a tengerrel. Nézte a hajókat, vörösborrt kért, és valamit enni. – Lignje su svježe – mondta a tulajdonosnő. – Sehr gut – mondta Fred. A tulajdonosnő odaült az asztalához. Nem volt más vendég. Beszélgettek. Németül. Később a tulajdonosnő bort hozott, nem azt a félédes fajtát, amit mindenütt kínálnak, hanem finom, száraz vörösborrt. Egy csoda volt. – Ich schließe – mondta a tulajdonosnő. Fred megvárta. Sétáltak végig a parton, aztán a kikötő után fel az óvárosba, aztán fel a hófehér kőház harmadik emeletére, ahol a Bounty-s nő lakott. További borokat ittak, mindenféléről beszélgettek, aztán ahogy azt most az olvasó várja: igen, az ágyban kötöttek ki. Fred másnap reggel egyedül ébredt, a feje se fájt, és farkaséhes volt. A konyhaasztalon reggeli: friss zsemle, narancslé, narancslekvár, vaj, sonka, kávé egy kis termoszban, és egy levél: Geh weg, einfach und ruhig. Und danke Dir. És Fred megreggelizett, és jól érezte magát, és elment, igen, egészen nyugodtan ment el, mert tudta, hogy ez ennyi volt, egy szép este egy szép nővel, és köszönte az életnek, hogy így lehetett.

De most az ő régi kis gazellájával van itt, igen, most mentek el a Bounty előtt, és igen, nem mondta el a teljes igazat annak a nőnek, akit már oly régóta szeret. Egyoldalúan, mert lehet a szerelem egyoldalú, tudta ezt Fred jól, és pontosan. Visszaindultak a parkolóhoz. Fred útközben keveset beszélt, a Lány mindenféle történeteket szőtt maga és Fred köré, és fényképezett Fred gépével, jobbra és balra, előre és hátra és fel és le, nyomkodta a kioldógombot és nevetett, sokat nevetett közben. Fred örült a találkozásnak, és jó kedve volt nagyon, mert látta maga előtt Frank arcát, ahogy belibbennek az apartman teraszára, a Lány és ő, miközben Franknak leesik az álla. Nagyjából így is történt. A belibbenés meg volt, Frank nagyra nyíló szemei szintén. De a Lány is meglepődött. – Frank? – kérdezte. – Te vagy az tényleg? Fred, miért nem mondtad, hogy Frank is itt van? – és megölelte Franket, szorosan, hosszan. Fred csak mosolygott, huncutul, és kedvesen, ahogy csak ő tudott. Aztán lementek a partra. Fred és a Lány a köveken heverészett, Frank az árnyékban olvasott. Fred nézte a Lányt, az ő gazellája vállait, gyönyörű haját, nézte a kifogástalan gazella-testet, nézte a bikini vonalát, nézte a lehunyt szemeket a gyönyörű arcban, a kis formás orrot, és a helyes kis füleket, és persze, a finom vonalú száját. A Lány mosolygott. Fred körülnézett a napszemüvege mögül. Úgy öt-hat öregedő gepárd figyelte az ő kedves kis gazelláját, árgus, de ártalmatlan szemekkel. – Ez van – mondta Fred, és felhúzta a tengerjáró cipőjét, mert sok volt ezen a partszakaszon a tengeri sün. Felállt, begyalogolt a vízbe. Mikor már mellig ért a víz, úszni kezdett.

– Nem is tudtam, hogy Fred tud úszni – szólt oda a Lány Franknek. – Nem tud, ahol nem ér le a lába, ott nem tud. De hát tudod: „Sós vízben Titanic? Nem süllyed el...” - mondta nevetve Frank. Fred közben elúszott a bolyáig, úgy százötven métert, fordult, úszott vissza. Billegve jött ki a köveken a vízből. – Fank, a bolyáig meg vissza nem tettem le egyszer se a lábam – kiáltott oda Fred a barátjának. – Ezt hívják úszásnak – mondta mosolyogva Frank. Nevettek. Egy gazella jött feléjük a parton, egy, a tegnapiak közül. Magas, karcsú, naná, hogy nagyon barna. Fred és Frank követték a tekintetükkel. A gazella a kávézóhoz ment, leült egy napernyő alá, a pincérnő kisvártatva hozta a jegeskávéját. A pincérnő. Már a második reggel, mikor nyitás után rögtön kiültek a kávézó teraszára Frankkel, rendeltek, és alig pár perc múlva hozta a pincérnő a presszókávéját, és Franknek a hosszú kávéját. Aztán onnantól minden reggel, nem is kellett rendelni. A pincérnő vörös volt, akár a múzsa. Frednek egy kép címe jutott eszébe: A bor száraz, a Lehelek nem motoroznak, a Múzsa vörös. A gazella a teraszon most épp telefonált. A pincérnő egy pohár vizet tette le elé. A gazella hosszasan beszélt, közben erőteljesen gesztikulált. A pincérnő valami rövidítalt tett le az asztalára. A gazella felhajtotta, majd a vizet is megitta, aztán beszélt tovább. Fred szerette volna tudni miről beszél, de nem hallhatta abból a távolságból. – Ez egy német nő. A férje egy hete halt meg. Egy parti volt náluk, a férfi a teraszon beszélgetett, a korlátnak támaszkodva, aztán egyszer csak átesett a korláton, le a betonra. Eltörött a gerince. Azonnal vége lett. A férfi barátja, a nő szeretője, másnap ideutazott, de a nő elküldte. Szakított vele. Hát csak úgy nézzétek – mondta a Lány, hasra fordult, és Fred felé dobott egy kis hegyes követ. – Jó történet – mondta az árnyékban Frank. – Most találtam ki – mondta a Lány, és nevetett. – Fred is bevette – nevetett Frank is. Frednek eszébe jutott egy régi-régi délután, ahogy a kertben ült, a fa alatt, kávézott és írt:

Csak álmodom, mondom magamnak, ahogy kertembe épp belépsz. Behunyt szemekkel nézem, ahogyan átjössz a rossz gyepen, kiszáradt tarackok között, és elképzelem, hogy tényleg itt vagy. Most megállsz, lehajolsz egy fűszálhoz, és nézed, a harmatkönny épp legördülni készül a föld felé. Aztán ahogyan jössz tovább felém, kivirul a kertem: fű nem lehet zöldebb, ág nem hajolhat szebben fejed fölé. Megtanítalak valamire – mondod és megállsz. Madarak húzódnak egymáshoz közelebb a szárítókötélen, a hangyák most tétován megállnak, morzsaterhüket egy pillanatra leteszik. Te ég felé fordított tenyérrel csak állsz. Aztán kis idő múlva megértem, hiba volt eddig nélküled élnem. Csak álmodom, mondom magamnak, majd reggel elindulok, hogy megkeresselek.

Fekete vékony nő lép ki a nyaraló ajtaján, karján egy aranyászke kislány. És magas, nagyon magas ez a nő. Olyan, a termete, mint egy gazelláé. És szép, nagyon szép. – Jónapot – mondja. – Jónapot – mondom. – Keres valakit? – kérdezi. – Igen, éppen keresek valakit – felelem. – És kit keres? – kérdezi. – Magát – felelem. Egyébként is nagy barna szemei még nagyobbra nyílnak. – Engem? – kérdezi. – Csak vicceltem – mondom, és nevetek. Ő nem nevet. Csak épp, hogy elmosolyodik. – A szomszédját keresem, Panni nénit, de úgy tűnik, már nem lakik itt. Elhanyagolt a kert, ő mindig rendben tartotta – és végig nézek a keskeny telken, le a Kis-Duná-

ig. – *Két éve meghalt. Épp, mikor Zsófiika született* – mondja, és leengedi a gyereket, maga mellé a földre. Zsófiika nem mozdul, szorosan fogja a valószínűtlenül hosszú, barna ujjakat. Zsófiika... gondolom. Panni néni lánya, Zsófi volt a nagy szerelmem, annak idején. És most itt, ezt a kislányt Zsófikának hívják. – *Ismerte Panni nénit?* – kérdezem. – *Ismertem* – mondja. – *Régóta lakik itt?* – kérdezem. – *Régóta* – feleli. – *Maga nem túl bőbeszédű* – mondom. Bólint. – *Maga meg túl sok mindent kérdez. Mi maga, újságíró?* – lép közelebb a kerítéshez. Zsófiika aprókat lépkedve jön melléte. Letámasztom a bringát. – *Nem egészen. Csak író, újság nélkül.* – mondom. – *Miért kereste volna Panni nénit?* – kérdezi. – *Magánügyben. Tulajdonképpen a lányát szeretném megtalálni. Panni néni volt az egyetlen szál, aki nyomra vezethetett volna.* – mondom. – *Aztán miért?* – kérdezi a gazella – *Miért keresi?* – *Nocsak, még is beszélgetünk?* – mosolygok rá. Visszamosolyog. Legalább negyven foga van. Hófehér gyöngyszemek. – *Régóta nem élek idehaza. Utoljára huszonöt éve voltam itt, Panni néninél. Főzött nekem halászlét. Kint a kertben ettük meg. Én búcsúzni jöttem. Zsófi, Panni néni lánya, nem jött ki Pestről. Akkor már két hónapja szakítottunk* – mondom. A kicsi gyerek a neve hallatára elmosolyodik. Elengedi a gazella-mama kezét, és kicsi lábaival lép felém kettőt. Aztán megáll. A gazella utána lép, megfogja a kezét. Mintha féltene tőlem. Pedig ott van köztünk a kerítés. – *Aha.* – mondja a fekete nő. – *Aha.* – mondom én is. – *És most keresi – mondja a nő.* – *Igen, most keresem* – mondom, és nézem a szemét. – *Hol volt eddig?* – kérdezi a gazella. – *Amerikában éltem* – mondom, de valami rossz érzés kerülget. Valami büntudatfélét érzek a kérdés után. – *Akkor csak menjen vissza Amerikába* – mondja a fekete magas, vékony nő. Felemeli Zsófikát, indul vissza a nyaraló felé. – *Bocsánat* – szólok utána. – *Azzal már elkésett* – mondja. – *Az nem lehet, hogy maga a lányom* – kiáltok utána ijedten. – *Menjen maga a fenébe* – mondja csendesen, és belép a házba. Állok csak ott, és nézek utána. Nem jön hang a torkomra, nem tudok utána kiáltani, nem tudom kimondani: nem lehettem benne biztos annak idején, mikor elmentem. Zsófi azt állította, csak bántani akart azzal, hogy a szakításkor azt mondta, terhes. A nagyapja lennék az aranyhajú Zsófikának? Az igazságot szerettem volna tudni. Azonnal.

– *Mire gondolsz?* – kérdezte a Lány, de Fred nem felelt. Odahajtott a fejét a lány hátára, találomra felemelt egy kis kövecskét, megkereste a Lány tenyerét és beletette a követ. – *Hiányozni fogsz* – mondta Fred. – *Talán te is* – mondta a Lány. – *Majd látjuk mi lesz – tette hozzá.*

Jules felébredt. Rosszul aludt már egy ideje. A kutya az ágy végénél, megmozdította a fejét, de aztán visszahajtotta a szőnyegre. A kozmetikusnő a jobb oldalán feküdt, csendben szuszogott. Jules kiment a WC-re. Egy ideje már, éjszakánként ki kellett mennie. Legtöbbször simán aludt tovább, de most, amikor visszafeküdt, és a kozmetikusnő vállára húzta a takarót, nem tudott visszaaludni. Feküdt a hátán, és a plafont nézte. Jules az életére gondolt, a szüleire, akiket viszonylag fiatalon elvitt a rák. Aztán az ő bajára gondolt. Tüdő. Ahogy a szüleinél. A sok cigi. Talán. - Volt ott még más is – gondolta Jules. És valóban, ott volt még a pia is, bár csak szerényen, de még is csak ott volt, és ott voltak a nők. De az még nem lett volna tragédia, hisz

általában remek kis nőcskék voltak. De ott volt közben a család, és a család közepén M. Jules szerette a családját, és szerette M-et. Nem azért csajozott, mert nem volt jó odahaza, vagy nem volt rendben valami. Odahaza minden a legnagyobb rendben volt. Jules legalábbis így gondolta. A gyerekek nőttek, M nevelgette őket, rokonok, barátok, ismerősök, jöttek-mentek. Még is, hiányzott neki valami. A kaland. Az hiányzott Julesnek, mert alapvetően kalandor volt. Még matróz korában kapott rá a kalandorságra, aztán úgy maradt. Házasság, munka, gyerekek. „Nyolc óra munka, nyolc óra pihenés, nyolc óra...” hát ez az. Próbálta felidézni, mikor lépett először félre, de nem sikerült. - Nem lehetett jelentős nő – gondolta Jules – ha nem is emlékszem rá. Aztán később is, mindig beleakadt valaki a hálójába. Jules jópofizott a csajokkal, sármos volt, ahogy ezt akkoriban mondták, dicsérte a nőket, a lányokat és asszonyokat, a baráti körben is. Ez tetszett mindenkinek. Na jó, egy-egy nő párjának nem annyira, de ők nem számítottak. Ami számított, az a vadászat. Felhajtani, becserkészni, elejteni a vadat. Legtöbbször, Jules már az első percben tudta, hogy mi lesz egy-egy flört vége. A nőnek sokszor még csak nem is tetszett különösebben Jules, aztán egyszeriben megváltozott a helyzet: akarta ezt az érdekes fazont. Aztán jött a nagy büdös lelkiismeretfurdalás. A hazudozás, az elkenés, végső esetben az ellentámadás: M biztosan azért gyanakszik, mert neki van valakije. Szokásos koreográfia. Igen, talán ez is hozzájárult a betegségéhez. Ki tudja. Minden esetre, egy szép napon, azon kapta magát, hogy ott van gyógyultan, és minden megy tovább, mint korábban. Csak egyetlen dolog változott: már nem figyelt arra, hogy ne bukjon le M előtt. Már mindegy volt neki. – Az orvos mondja meg minden évben, hogy vegyék-e cipőt – mondta egyszer Frednek. Ó, igen, a sok haver közt ott volt Fred. De már nincsenek haverok, és Fred is, évek óta tegnap toppant be először. Lehozta Jules lányát, hogy ne kelljen órákat vonatoznia. Jules is felmehetett volna érte Pestre. Eszébe is jutott, de aztán nem szólt a lányának. Fred megöregedett, mióta nem látta. És még többet beszélt. Mosolyogva, mint régen. Jules, ha megfeszült volna se tudott volna visszaemlékezni arra, amiket Fred mondott. Persze, nem is akart megfeszülni. Nem érdekelté Fred. Örült, mikor egy fél óra után elment. Este a kozmetikusnőnek nem is említette, hogy itt járt. Úgyse ismeri. Minek beszélni róla. Jules az órájára nézett: $\frac{1}{2}$ 3. - Aludni kellene - gondolta. Holnap talán elmegy a kocsmába. Állítólag eladó. Talán megveszi. Kocsmárosság... Talán keres egy majmot, aki majd viszi a boltot. Vagy viszi a kozmetikusnő. Esetleg. Jules a fejére húzta a takarót. - Aludnom kellene – gondolta Jules. Reggel, a kozmetikusnő nem keltette fel Julest, csendben bújt ki az ágyból, mint egy gazella, úgy osont a fürdőszobába, aztán egy gyors kávé, és rohant dolgozni. - Hadd aludjon, szegény öreg Jules, biztosan rossz volt az éjszakája – gondolta, mikor az ajtóból visszanezített. Furcsa volt, hogy a kutya nem ment ki utána az udvarba. Máskor mindig a kapuig kísérte. De ez csak később jutott eszébe, sokkal később...

Frank nézte a vizet. Ezt szerette legjobban, az utóbbi időben. Meg persze, unokázni. De ez a víznézés, ez más volt. Fel sem húzta a vitorlát, a motorok közül is csak a kicsit, az elektromost kapcsolta be, csendes volt a Balaton, bár a szél épp jó

lett volna a vitorlázáshoz. De Frank nem ment sehova. Jó volt így, egyedül a vízen. Talán, már órák óta kint volt, talán kevesebb ideje. Nem nézte az órát. Azon kevés napok egyike volt, mikor az Asszony valami továbbképzésre ment, neki pedig – ritka volt az ilyen – semmi fontos dolga nem akadt, kijött tehát a vízre, egy kicsit, ebben a szép őszi napfényben. Franknek kellett néha a magány. Vágyott rá, hogy egyedül lehessen. Rendezhesse a gondolatait. Egy kicsit legalább. – Ideje lenne valami kreatív munkát keresnem – gondolta Frank. – Nyílászárókat gyártok, meg beépített bútorokat. Néha beesik egy-egy hajó javítás. Az jó. A hajók. Azokat szeretem – gondolkodott tovább. – A gyerekek felnőttek. Többé kevésbé rendben vannak. Bár, a pénz se minden. A Lányoscámnak nehéz, hiába van a sok lóvé. Nehéz mégis. Erős lány, nem is féltém, de most jön a második gyerek. Nagypának lenni jó – jöttek a gondolatok sorban. – A fiam más. Más a fontos neki, nem a pénz. Ez is egy út. Az Asszony is rendben van, dolgozik. Addig jó nekem – és Frank elnézett, messzire a víz fölé. – De hol is vagyok én? – kérdezte magától. – A szerepem tudom, remekül begyakoroltam az évek alatt. Valahogyan még is van itt hátul az agyban, valami hiány – gondolta. Fred jutott eszébe, a nyaralás, a megszámlálhatatlanul sok gazella a vízparton. Frank felhívta Fredet. – helyzetjelentést kérek! – hallotta Fred a telefonból. – Jelentem, a helyzet nyugodt és változatlan – mondta Fred. – És Velled? – kérdezte. – Nálam minden a lehető legnagyobb rendben – nevetett Frank a telefonban. – Az jó – felelte Fred. – Csajok? – tért a lényegre Frank. – Á, semmi. Nincsenek csajok. Munka van – komolyodott el Fred. – Az is jó – mondta Frank. – Nem fogod kitalálni, hol vagyok – tette hozzá. – Asszem a Balaton közepén – nevetett újra Fred. – Talált, süllyedt – mondta Frank. – Azért azt talán ne...- mondta Fred. Sokáig beszélgettek. Politika, hétköznapi gyűrődések, és Julest is szóba hozta Fred. Frank a szomszédjáról mesélt, akinek a tajvani felesége mellett, van valami nőcskéje. Frednek tetszett a szomszéd nője, a tajvani. Egyszer, mikor Frankéknál találkoztak, érezte azt a vonzást, amit csak ritkán érzett az életében, idegen nővel kapcsolatban. Megaztán, a tajvani nő, ahogy a mobilján a tajvani lánya képeit mutogatta, szorosán hozzányomta a vállát Fredhez. Fred érezte ezt, és a nő érezte, hogy Fred viszonzza az érintést. De a szomszéd jó fej. Nem „illik” elcsaklizni a nőjét. Megaztán, ahogy Frank mondta: azt a havi ezer eurót is le kell szurkolni, amit a kis tajvani nő hazaküld a családjának. – Felejtős – mondta Fred Franknak, rövidre zárva a lehetséges nő ügy kimenetelét. Aztán hallgattak kicsit, majd Frank elbúcsúzott, és nézte tovább a vizet. A hullámok csendben nyalogatták a hajó testét. A nap még elég magasan járt, bármit hozhatott volna a délután, de Frank nem vágyott a nyugalmon kívül semmi másra. Végig dőlt hajótesten a kabin fölött, lábait feltette a baumra, vagy ahogy mindenki mondja: a bumra. Frank nézte a felhőket, a felhők lebámultak Frankra. Aztán megcsörrent a telefonja. Frank nem vette fel. Meg se nézte, ki keresi. A telefon makacsul csörgött tovább. Frank a zsebébe nyúlt, a nélkül, hogy a telefonra nézett volna, messzire hajította a vízbe. Hallotta a csobbanást. Csend volt megint. Csak a hullámok, csak az enyhe szellő, ahogy végigsiklott a fedélzeten. Csak a nap és a víz. Csak, ami fontos, semmi több. „Csak ami nincs, annak van bokra, csak ami lesz, az a virág. Ami van, széthull darabokra...” gondolta Frank, és jól gondolta.

A két gepárd mozdulatlanul feküdt a vízparton. Szemük sarkából figyelték a gazellákat. Arra gondoltak, hogy talán mégis csak utánuk eredhetnének. De aztán lemondóan nézték, ahogy a gyönyörű barna testek lassan, kényelmesen felállnak, majd kecsesen elindulnak az erdő felé. A gepárdok nem mozdultak. Minek. És különben is, mi lenne, ha mégis csak utolérnének egy-egy gazellát. Mit csinálnának? Miért? Nem mozdultak. Nemsokkal később, kőhajításnyira egy öreg gazella emelkedett ki a vízből. A gepárdokat nézte. Arra gondolt, hátha még is elindulnak felé. Legalább, az egyik. Aztán lemondóan elsétált a gepárdok orra előtt. Közel. Pimaszul közel...

Mikó F. László: Gepárdok és gazellák